

[Mølgaard]

brug for en ganske anden form for overenskomstindgåelse end den, vi har set de seneste gange med mere eller mindre tvangsmæssige foranstaltninger fra det offentliges side over for arbejdsmarkedets parter. Men det, der er brug for, er rigtignok noget ganske andet end det, dette lovforslag tilsigter. Der er brug for frihed for arbejdsmarkedets mange parter og kontrahenter til selv at forhandle sig frem til de overenskomstmæssige vilkår, der er til at leve med og af, hvilket jo sker af sig selv under frihed og dertil hørende ansvar.

Forslaget her vil i stedet fortsætte tvangspolitikken over for arbejdsmarkedet, nok på en anden måde end tidligere set, men tvangspolitik kommer der dog ud af det. Forslagets tanker om en kulegravningsforberedelse af en tvangspolitik bør som ethvert politisk tvangsinitiativ over for arbejdsmarkedet graves ned på et meget dybt sted, for min skyld gerne tæt op ad Øko-Q-planen. Det kommer der ikke noget frugtbart ud af, men det kan der i det hele taget ikke komme ud af tvangspolitik over for arbejdsmarkedet.

Vi tror ikke det fjerneste på det lykkelige i forslagene om centralistisk statsstyring af samfundsudviklingen og erhvervslivets forhold. Vi kan ikke medvirke til at forberede tvungen voldgift. Der er alt for megen tvang, vold og gift iblandet. Det er ikke godt for det levende liv i vort lille land. Fremskridtspartiet burde tro lidt mere på frihedens og lidt mindre på statsstyringens velsignelser, end dette lovforslag er udtryk for.

Kurt Hansen (VS):

Selv om man sidder nede på bageste række, var det muligt at se, hvordan arbejdsministeren kraftigt rystede på hovedet, da hr. Ole Henriksen nævnte, at et forslag som dette burde arbejdsministeren egentlig godt kunne gå ind for, hvis man ser på, hvad det er for nogle tanker, han og socialdemokratiet i øvrigt har lagt frem. Man har netop peget på trepartsrådet som en mulig vej frem. Men ved nærmere eftertanke kan jeg godt se, hvorfor arbejdsministeren rystede på hovedet. Det ville nok være temmelig forstyrrende, hvis man både havde fremskridtsfolk og SFere og centrum-demokrater og VSere siddende i denne studiekreds til at blande sig i arbejdsmarkedets forhold. Dette være ikke sagt, fordi jeg anser fremskridtspartiet for at

være mere demokratisk end socialdemokratiet. Det sidste skal lige med, for at tingene ikke bliver trukket ud af proportioner.

Indholdet i dette forslag kan nævnes ganske kort: det er fjernelse af den sidste rest af den indflydelse, fagbevægelsens medlemmer har på indgåelse af overenskomster, det er tvungen voldgift, det er tvangsendgreb, og det er en total tilsidesættelse af lønarbejdernes krav, de krav, der rejses på arbejdspladser og i fagforeninger. Det synes fremskridtspartiet åbenbart ikke at socialdemokratiet har kunnet gøre effektivt og stærkt nok. Det er sådan set indholdet i det, garneret med større profitter til arbejdsgiverne.

Jo, man må sandelig sige, at den fremskridtsekspres, som der er talt om; tordner videre – tordner videre for friheden til arbejdsgivernes profitter.

Glistrup (FP):

Dyb pessimisme må gribe enhver, som betragter de nuværende tal for arbejdsløshed, betalingsbalance, rente og andre økonomiske nøgletal. Og bedre bliver det ikke, om man forsøger at kaste blikket bagud og se, hvordan udviklingen har været i disse for vor alle sammens tilværelse helt afgørende talstørrelser, eller når man forsøger at kigge lidt ind i fremtiden for at se, hvordan det vil gå, hvis man bare bliver ved med at fremture i de gammeldags, firkantede flokler, som prægede f. eks. arbejdsministeren, socialdemokratiets ordfører, venstres ordfører, SFs ordfører, VS' ordfører, retsforbundets ordfører og alle dem, der hører til den gruppe, der absolut ikke kan se, at tingene bør laves noget anderledes i fremtiden, end de har været lavet i fortiden. Alle disse mange partier klyngede sig til, at alt skulle fortsætte, som det hidtil havde været, og kunne overhovedet ikke se, at der skal nytænkning til.

I et samfund, hvor lønindkomsten udgør ca. 80 pct. af al indkomst, må enhver kunne sige sig selv, at de indkomstopgør, som finder sted hvert andet år i vort samfund – hr. Johan Philipson ville have det hvert år, og andre mener, det skal være hvert tredje år, men som altså periodisk finder sted – er af meget dybtgående indflydelse på, hvordan udviklingen bliver. Og når udviklingen har været så træls, som den har været, så er der meget, der peger i retning af, at de måder, på